

Ο αντικατοπτρισμός της φυγής στην Αίγυπτο στην σημερινή κοινωνία (Δρ. Πέτρος Παναγιωτόπουλος, Υπεύθυνος Περιεχομένου Πεμπτουσίας)

[/ Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bit.ly/2izupXw>]

Κατά μία έννοια, λοιπόν, ο διωγμός και η φυγή του Χριστού εκπροσωπεί μία ευρύτερη κατάσταση της πνευματικής ζωής του ανθρώπου. Με τον πνευματικό αγώνα του Χριστιανού, ο θείος λόγος κυφορείται και γεννάται στην ανθρώπινη ζωή και ο Χριστός «μορφώνεται εν ημίν»[13]. Με την αναγέννηση αυτή όμως, απειλείται η κυριαρχία των παθών στον άνθρωπο, και η παρουσία του Χριστού στον ανθρώπινο βίο κρίνεται ως ανεπιθύμητη και διώκεται από αυτά. Μπορεί, ωστόσο, ο Θεός να αποχωρεί από τη διάνοια και τις πράξεις μας, αλλά δεν παύει να παραμένει η καταφυγή και παρηγοριά μας. Γι' αυτό και ο αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος συστήνει πως, αν ο Χριστός «καθυστερήσει» στην Αίγυπτο, να Τον προσκαλέσουμε και πάλι στη ζωή μας, μολονότι εκεί Τον τιμούν περισσότερο[14].

Σχετικά με την παραμονή του Χριστού στη χώρα του Νείλου, οι εκκλησιαστικοί ιστορικοί δεν συμφωνούν σε ένα ορισμένο χρονικό διάστημα[15]. Αξίζει ωστόσο να αναφερθεί μια σχετική παράδοση που διέσωσε η δυτική Χριστιανοσύνη σχετικά με την παρουσία του αγίου Αφροδισίου, ο οποίος ήταν ιερέας του Ήλιου στην Αίγυπτο, αλλά πίστεψε στη θεότητα του νεοφερμένου Βρέφους, πρόσφερε καταφύγιο στην οικογένειά του και αργότερα έγινε ιερέας της Εκκλησίας και μαρτύρησε στη Γαλλία[16].

Σε μια εποχή έξαρσης του φαινομένου της μαζικής μετακίνησης πληθυσμών και γενικευμένης προσφυγιάς, ο Ιησούς στην Αίγυπτο προβάλλει για άλλη μια φορά ως το πρότυπο του προδομένου και κυνηγημένου από δικούς και ξένους πρόσφυγα, προστάτη των κάθε είδους ανέστιων της Ιστορίας. Σε εποχές που η εικόνα του πρόσφυγα λαμβάνει αρνητικό πρόσημο και προκαλεί επιφύλαξη ή και απέχθεια, βλέπουμε στο ιερό κείμενο τον Υιό του Θεού να μη ντρέπεται να αναλάβει αυτόν (ακόμη έναν) τον ελάχιστα τιμητικό ρόλο. Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος προτρέπει, αν ο Χριστός φυγαδευθεί, να συμφυγαδευθούμε πρόθυμα μαζί του, γιατί είναι προτιμότερο να Τον ακολουθούμε όταν διώκεται[17]. Ο ιερός Πατέρας μας θέτει έτσι μπροστά σε ένα απτό καθήκον της «εν ημίν ελπίδος»[18], απέναντι στους ελάχιστους αδελφούς Του - θύματα των πολέμων και της αδικίας που έχουν πολλαπλασιαστεί πια στις πόρτες μας.

[13] Πρβλ. Γαλ. 4, 19.

[14] Βλ. Λόγος 38, Εις τα Θεοφάνια, είτουν τα Γενέθλια του Σωτήρος 18, PG 36, 332B.

[15] Βλ. αγ. Νικοδήμου Αγιορείτου, Συναξαριστής, ο.π., σ. 413.

[16] Βλ. Sabine Baring-Gould, *Lives of the Saints*, τομ. 3, John Hodges, London 18722, σ. 407· Edward Healy Thompson, *The Life and Glories of Saint Joseph*, Aeterna Press, χ.τ., 1980.

[17] Βλ. Λόγος 38, ο.π.

[18] Πρβλ. 1 Πέτρ. 3, 15.